

Zavičajnost u dječjoj književnosti

Vedran Matošić

Turistička zajednica grada Splita

vedran@visitsplit.com

Dječja književnost najvjerniji je prijatelj djece i svih onih koji su u duši ostali djeca. Kako banalno – reći će svi nevjernici. Kako bajkovito i bezgranično maštovito – reći će svi koji čitav život dodiruju upravo tu nestvarnost kako bi lakše svladavali svakodnevne prepreke pred kojima svi u životu ponekad zastanemo.

Svaka zemlja, svaki grad ima svoje priče, a ipak uvijek susrećemo ljude koji ih žele spaliti kako bi ostala samo stvarnost koja je, po njihovu vjerovanju, jedina istina našeg postojanja.

Mnogi su gradovi pokušavali pobjeći od svojih **mitova, bajki i priča**, ali su se uvijek vraćali shvaćajući da će “Mala sirena”, “Petar Pan”, “Tom Sawyer”, “Ivica i Marica”, “Crvenkapica”, “Trnoružica”, “Pepeljuga” i mnogi novi junaci svjetskih bajki postati najbolji **promotori njihova zavičaja**.

Stvarajući sliku o likovima iz prošlosti, mnogi pisci usudili su se posuti likove čarobnim prahom i stvoriti duh **grada koji “ima priču”** jer zidine govore, ulice vode u neka davna vremena, palače otvaraju vrata u želji da uđemo u njihove tajne.

Povijest je nekad nemilosrdno kruta i usudimo se dati sliku povijesti kakvu naš grad i naš zavičaj zaslužuju. Ona će postati upravo onakva kakvu je mi budemo ispisivali, a djeca i svi oni koji se tako osjećaju, prihvatit će je pronalazeći **Ljubav prema svojem zavičaju**.

“Nigdje nije kao kod kuće”, rekla je Dorothy iz “Čarobnjaka iz Ozza” i zato dopustimo piscima da vilinskim prahom pospu i duginim bojama **oboje svoje priče**.